

DEBAT

Taksø-rapport udfordrer tidens politikere
Bo Lidegaard
Side 12

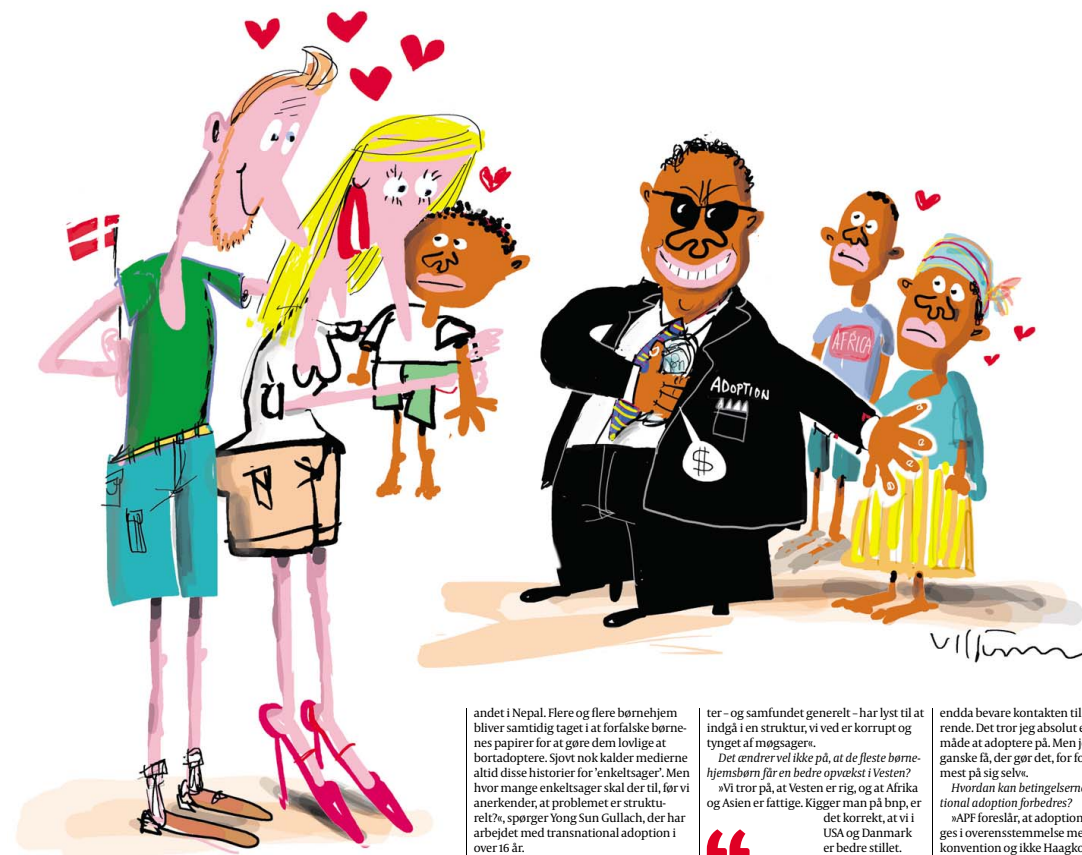

Anonym kilde bag Panama Papers skriver manifest 'John Doe'
Side 3

KRONIK | DEBAT | ANALYSE | NAVNE | TV

Adoption er jo ren menneskehandel

Vi burde slet ikke adoptere. For det er en myte, at der er masser af forældreløse børn i 'de fattige' lande, som vi i Vesten gør en stor tjeneste. Faktisk tager vi deres vigtigste ressource fra dem, når vi stjæler deres børn, siger forkvinden for Adoptionspolitisk Forum.

INTERVIEW
ADOPTION

ANNA MEERA GAONKAR

Det oprindelige mål med transnational adoption var at skaffe forældre til forældreløse børn i nød. I dag er det en industri, som tjener styrtende med penge på at levere børn til barnløse i Vesten. De fleste tror, at vi gør resten af verden en tjeneste. Virkeligheden er nærmere, at vi tænker mest om og på os selv, siger Yong Sun Gullach. Hun er forkvinde for Adoptionspolitisk Forum (APF) - et netværk af adopterede, adoptanter, oprindelige forældre og andre, der kritiserer lovgivningen, økonomien og forestillingerne, som omgærdet transnational adoption i dag. Gullachs

and et i Nepal. Flere og flere børnehjem bliver samtidig taget i at forfalske børnes papirer for at gøre dem lovlige at bortadoptere. Sjovt nok kalder medierne altid disse historier for 'enkelt-sager'. Men hvor mange enkelt-sager skal der til, før vi anerkender, at problemet er strukturrel? spørger Yong Sun Gullach, der har arbejdet med transnational adoption i over 16 år.

»I hovedparten af de adoptions-sager, jeg har kendskab til - og det nærmer sig 2.000-3.000 sager - har papirerne ikke stemt overens med virkeligheden. Vi taler om systematiserede uoverensstemmelser som falske dødsattester på forældre, standardhistorier om børn, der er fundet på dørtrin, eller anonyme afleveringer hos politiet. Det viser sig tit at være fiktioner, som er fabrikeret for at gøre børnene lettere at bortadoptere.

De 'barmhjertige' adoptanter
Yong Sun Gullach oplever, at folk tager hendes adoptionskritik meget personligt, og at flere skyder hende i skoen, at hun selv må havde haft en uheldig adoption eller trauma, fra tiden for hun kom til Danmark.

»Det er nedsettende, at folk psykologiserer min kritik med henvisning til min barndom. Min indignation bunder i, at tvangsmigrerede børn til Vesten og opfatter det som en win-win-situation. Ønsket om at 'fri' dem, man synes er svagere end en selv, er en forfæjlet kristen og kolonialistisk idé. Vi overvejer sjældent, om dem, der bliver 'frelst', synes, det er okay.

Det er en meget teoretisk kritik...
»Mediernes dækning afspejler det mere konkret. Tænk på de fire mødre fra Kenya, der krævede deres børn tilbage, efter de var blevet stjålet fra dem og bortadoptet til Danmark og Sverige. Medierne satte spørgsmålstegn ved de kenyanske mødres historier, men ikke ved adoptanternes. Man kaldte sager de vestlige par for 'forældre', mens de kenyanske mødre blev kaldt 'mække-forældre'. De adopterede piger blev mod deres vilje kaldt ved deres nye navne i stedet for deres oprindelige. Jeg forstår ikke, hvorfor adoptan-

ter - og samfundet generelt - har lyst til at indgå i en struktur, vi ved er korrupt og tyngt af møgsager.

Det ændrer vel ikke på, at de fleste børnehjemsbørn får en bedre opvækst i Vesten? »Vi tror på, at Vesten er rig, og at Afrika og Asien er fattige. Kigger man på hop, er det korrekt, at vi i USA og Danmark er bedre stillet. Men kigger man på fattigdomsgrænsen - hvor meget man skal have for at overleve i det pågældende land - så er Kina og Sydkorea på linje med USA. Hvorfor adopterer vi så stadig børn derfra, når der samtidig er endnu fattigere lande, vi ikke vil røre med en idk? Hvis transnational adoption er en humanitær indsats, så gør vi det langtfra godt nok. Humanitært arbejde skal tilføre et land ressourcer - ikke omvendt.

Kan I se jer selv i øjnene?
Yong Sun Gullach tror ikke på, at et forbud mod transnational adoption er en realistisk mulighed. Til gengæld råder hun kommende adoptanter til at sikre, at deres kommende barn ikke er havnet på et børnehjem på ulovlig vis. I Adoptionspolitisk Forum (APF) har de erfaring med, at flere byder privatdetektiver.

»Find ud af, om dit kommende barn er stjålet eller har påtvinget, der gerne vil tage sig af det. Men pas på, for privatdetektiver kan sagtens være bestykket af børnehjemmene - endnu et bevis på, hvor seljvet og korrupt en industri adoptionsbranchen er.

Hvorfor ikke lade være med at adoptere? »Lad mig sige det sådan: Hvis man kan se sig selv i øjnene, og hvis viljen og lyst en til at adoptere er stærk nok, så kan man jo flytte til det land, ens barn kommer fra. Så flytter man ikke barnet ud af sine vante omgivelser. Måske kan man

endda bevare kontakten til barnets pårørende. Det tror jeg absolut er den bedste måde at adoptere på. Men jeg kender ganske få, der gør det, for folk tænker mest på sig selv.

Hvordan kan betingelserne for transnational adoption forbedres? »APF foreslår, at adoptationer kun foretages i overensstemmelse med FN's børnekonvention og ikke Haagkonventionen. Så ville vi undgå børnehandel i højere grad. Og vi ville sikre os, at adopterede har ret til at kende deres ophavsret til deres adoptionspapirer. Vi burde også stille flere krav til afgiverlandene. Som det står til nu, er vi og vores system så privilegeret, at vi vælger at være blinde.

anna.m.gaonkar@pol.dk

Læs interview med formanden for Adoptionspolitisk Forum, side 4

BLÅ BOG

YONG SUN GULLACH

Yong Sun Gullach (f. 1967) er forkvinde for Adoptionspolitisk forum. Hun er kunstner, aktivist og Social Media Manager hos Ingeniørforeningen IDA. Gullach er cand.mag. i litteraturvidenskab fra Københavns Universitet og MA i Medievidenskab fra New School University, New York City.

Økovaner flytter intet

KLUMMEN
GRY INGER REITER

Jeg har faktisk virkelig skåret ned på, hvor meget kød jeg spiser. Det er jo vildt vigtigt i forhold til bæredygtighed.

Jeg svarer min veninde med et smil og forsøger dermed på en og samme tid at signalere anerkendelse, og at jeg ikke gider snakke mere om emnet. En vanskelig øvelse, der da også mislykkes. I løbet af aftenen lægger jeg øre til langt mere om, hvad hun gør for at leve grønt og bæredygtigt. Og det er da også al ære værd, at hun tager korte bade, køber økologisk og vasker sit tøj på 30 grader.

Alligevel kæmper jeg med fristelsen til at påpege, at hun nok hellere skulle undlade at flyve på alle de forfængelige weekendferier, hvis hun virkelig gerne vil bidrage til et pænere CO2-regnskab. Men jeg gør det ikke.

Dels vil jeg ikke ødelægge den gode stemning. Dels er det en helt anden kritik, jeg egentlig gerne vil udsætte hendes og andres livsstils-politik for.

DET ER nemlig blevet moderne at gøre sine politiske mærkesager til accessories i et evigt identitetsprojekt.

Flere og flere køber økologi og skruer ned for kødforbruget. Mange undgår Ryanair, når de køber flybilletter. Andre forærer hinanden gavekort til geder og køkkenhaver, der skal gå til fattige i udviklingslande.

Fælles for alle disse livsstilsvalg er, at de sender et klart politisk signal. Det er der absolut intet i vejen med. Det kommer bare ikke til at forandre verden.

For uanset hvor politisk korrekt en livsstil du antyder, vil det aldrig komme til at betyde noget i det store regnskab.

Man må jo starte med sig selv, vil de fleste livsstilsprædikanter indvende. Og jo, al forandring starter med, at nogle mennesker tager initiativ til at gøre noget.

Problem er, at livsstilsprædikanternes politiske analyse stopper ved deres egen forhave. Deres samfundssind forbliver uforgløbet identitetsteg i stedet for at blive omsat til reel indflydelse.

For det er ikke nok at gøre noget selv - man skal have flere med. Hvis livsstilsprædikanterne virkelig vil skabe forandring, skal de også tage livtag med det svære strukturelle plan. De skal ikke bare foretage individuelle valg og fravalg, de skal også motivere andre til at gøre det samme.

Ikke bare ved at fluse godheden til diverse middagsselskaber, men ved at starte bevægelser så stærke, at de kan løfte nye løsninger ind i det politiske system.

I stedet for at vende skuden sætter livsstilsprædikanterne redningsbåde i vandet og padler alle retninger. De får ingen indflydelse på kursen, hvis ikke de vil kæmpe for at få plads på kommandobroen.

Men det er ikke så moderne at ønske sig plads der. Faktisk synes der at være et forbløffende stort sammenfald mellem dem, der har hang til at føre livsstilspolitik, og dem, der afsky de folkevalgte politikere.

At kæmpe for at opnå mad passer hverken ind i livsstilsprædikanternes selvbillede eller verdensbillede. Og det er en skam.

For man skal turde gribe ud efter magten, hvis man vil skabe forandringer, der er større end at bidrage til Coops indstilling på økovaner.

gry.reiter@pol.dk

Gry Inger Reiter er studerende og ansat på Politikens Debattør- og Kritikerskole